

LANCZKOR GÁBOR

Hamuháza

*Kacifánt főfelügyelő idegesen fészkelődött a székén,
Aztán megvakarta barna vizslafülét.
– Itt valami nem stimmel – mondta ki félhangosan,
Aztán fölállt katonás rendben tartott íróasztala
Mögül, megigazgatta maga alatt a széket,
És rögtön vissza is ült rá, amint az szokása volt fejtörés közben.
Jó félórával ezelőtt, amikor elhagyta otthonát,
És elindult a kapitányságra
(Méltóságteljes, bár sietős léptekkel),
Már akkor sejtette, hogy valami nincs rendben,
Talán a köd miatt is,
Ami igen-igen szokatlan volt
Ezen a tüzes vidéken.
Kacifánt, miután fölhörpintette a kávéját,
Csöppet sem csodálkozott el,
Hogy bizalmasa és munkatársa, Kalimpa felügyelő
Rettentően izgatottan
Rontott be az irodába.
Akkora lendülettel, hogy az ajtó üvegén
Egy tompa csattanás után
Még jó darabig tovább zizegtek a relaxa lemezei.
Kalimpa (ne hallgassuk el) keverék volt,
Tacskóból és még ki tudja, mi egyébből összegyúrva;
Mindenesetre a tacskováér
Hangsúlyosan uralkodott a vonásaiban.
Az öltözéke ugyanolyan kifogástalan volt,
Mint a főfelügyelőé.
– Kalimpa, mi az, mért vagy ennyire izgatott? –
Kérdezte tettetett higgadsággal Kacifánt.
– Ellopták a Szent Izidor-negyedet!
– Hogy érted azt, hogy ellopták?
– Hát egyszerűen úgy, ahogy mondom:
Eltűnt! – felelte Kalimpa.
– És a lakókkal mi lett?
Ők is eltűntek?
– Úgy tűnik, el.
– Mind egy szálig?
– Nem tudni – csóválta meg a fejét Kalimpa,
Aztán leült az íróasztal innenső oldalán lévő székre,
És kalimpálni kezdett a lábával.*

– Haladéktalanul ki kell vonulnunk
 A helyszínre – szólt Kacifánt,
 És fölpattant, megigazgatta maga alatt
 A széket, majd visszaült rá.
 – Kitől érkezett a bejelentés?
 – Az egyik asszonyságtól,
 Aki hazafelé tartott a piacról,
 És csak bült helyét találta a házának
 Az Izidor-negyed sarkán.
 – Hát akkor mégse tűnt el mindenki!
 Hol van ez a hölgy?
 – Itt várakozik a folyosón.
 – És ezt miért nem mondtad eddig?
 Kacifánt megigazította a nyakkendőjét.
 – Kísérd be hozzám az asszonyságot.
 Most azonnal ki kell hallgatnunk.
 – Igenis – mondta Kalimpa, és fél perc múlva
 Egy rettentően ijedt mosómedvehölgygel tért vissza.
 – Jó napot, asszonyom – állt föl az asztal mögött
 Tiszteletteljesen Kacifánt. – Foglaljon helyet, kérem.
 Kalimpa nem ült le, hanem az asztal túlfelére ment,
 A főfelügyelő mellé. Kibámult az ablakon.
 Odakinn mintha ritkulni kezdett volna a köd.
 – Hallgatom, asszonyság – mondta a főfelügyelő
 Egy kissé talán eltúlzott nyersséggel
 (Amivel csak az izgatottságát igyekezett leplezni).
 – Iszonyú, Kacifánt úr, iszonyú! – kezdett bele
 A hölgy a sírás határán egyensúlyozva.
 – Nyugodjon meg, kérem – próbálta Kacifánt lecsitítani.
 – Mi ez a tejjöl a városon?!
 Már akkor éreztem, hogy valami nagy baj készül itt,
 Amikor a fűszeresnél az orrom előtt fogyott el
 A csillagánizs! – mondta a hölgy szípotgva.
 – Szóval azt állítja, hogy eltűnt a háza,
 És vele együtt az egész Izidor-negyed.
 Pontosan hol állt az a ház? –
 Kacifánt gyorsan fölírt valamit a jegyzetfüzetébe.
 – A Fürdő utca és a Diófa utca sarkán,
 Kacifánt úr. Siettem haza a piacról.
 A Piac utca sarkán egymásba szaladtunk
 A sógornőmmel... Aztán ahogy elértem
 A Diófa utcai kereszteződéshez... –
 Az asszonyságnak elcsuklott a hangja.
 A főfelügyelő megint lejegyzett valamit a füzetébe.
 – A sógornője az Izidor-negyed felől jött?

Heves bólogatás volt a válasz.
 – Amikor ő elindult, ezek szerint még megvolt
 A negyed – vont a következtetést Kacifánt.
 A mosómedveasszony úgy bámult a nyomozókra,
 Mint aki már semmiben se biztos.
 – Ki tartózkodott a házukban, amíg maga
 A piacon volt? – faggatózott tovább a főfelügyelő.
 – A férjem, lenn a műhelyben.
 A gyerekek velem együtt indultak el az iskolába.
 – És honnan gondolja, hogy az egész negyed eltűnt?
 Az orrunkig se látni ebben a ködben.
 Az asszony nem válaszolt.
 – Melyik iskolába járnak a gyerekei?
 – Hát a körzetibe.
 A főfelügyelő bólintott, aztán a telefon
 Után nyúlt. A központot tárcsázta.
 – Jó napot, itt Kacifánt főfelügyelő.
 Kapcsolja nekem, kérem,
 Az Izidor téri általános iskolát. –
 A főfelügyelő legalább fél percig hallgatta
 A vonal szaggatott búgását.
 Abogy lerakta a kagylót, a hölgy
 Föltartóztathatatlan zokogásba kezdett.
 – Asszonyság, nyugodjon meg.
 Van hová mennie? – kérdezte Kacifánt.
 – Anyámékhoz.
 – Ne aggódjon, előkerítjük a családját és a házukat,
 Az egész Izidor-negyedet! – mondta a főfelügyelő
 Rendkívüli határozottsággal,
 Aztán föllállt, és kikísérte a hölgyet.
 Kalimpa közben a ritkásan gomolygó
 Fehérséget bámulta odakinn.

*

*Mire Kacifánt és Kalimpa az Izidor-negyedhez
 Érték, csodák csodája, fölszállt a köd.
 Puba felhőpamacsok úsztak át a halványkék égen.
 Hűvös nyugati szél fúj,
 Ami mintha a lidérceket is kisöpörte volna a városból.
 Akár egy szakadék szélén, a nyomozók
 Úgy torpantak meg az utcasarkon.
 A Szent Izidor-negyed helyén
 Nagy, üres térség tátongott:
 Kőpor, és semmi más.*

Az utcáknak még a nyomvonala is eltűnt.
 A szemközti ház sor vakítóan fehérlett
 Kétszintes épületeivel.
 – Te láttál már ilyet, Kalimpa? – kérdezte kajánul a főfelügyelő.
 – Nem egy szokványos ügy – kuncogott a társa.
 – Nézzünk szét, bátha maradt valami nyom.
 Elindultak. – Kérdés, hogy a köd és a tolvaj
 Összejártak-e,
 Vagy csak kibaszta
 A ködöt a tolvaj – töprengett Kalimpa,
 Mire Kacifánt fölmordult,
 És úgy meginđult, hogy kurta lábain
 Alig bírta követni a társa.
 A lemetszett utcatorkolatok
 Megteltek béméskodókkal.
 – Nézd csak – torpant meg Kacifánt,
 És lehajolt valamiért. – Ezt nézd meg, Kalimpa.
 A baljában egy szem csillagánizst tartott.
 Megszagolta. Kalimpa elvette tőle,
 És ő is megszaglásztta.
 Kacifánt közben már a füzetét lapozta.
 – Hát nem erről beszélt a hölgy?
 Hogy a piacon az orra előtt fogyott el a csillagánizs!
 – Úgy van! Emlékszem – mondta izgatottan Kalimpa.
 Mentek tovább, némi távolságot tartva egymástól.
 – Körülbelül itt lehetett az Izidor tér,
 Itt, ahol most vagyunk,
 Igaz? – szólt oda Kalimpa a főfelügyelőnek.
 Az Izidor tér a negyed legnagyobb tere volt.
 A főfelügyelő bólintott.
 Aztán lilásan villant meg fölöttük az ég.
 Halk csendülés hallatszott, mint
 Valami távoli hármashangzat,
 Távoli, és úgy tiszta, hogy egy idegen hang is beleszól;
 A környező házak rózsaszínes
 Fénypásmákkal mosódtak el.
 A detektívek hasra vetették magukat.
 A béméskodók mozdulatlanul állnak az utcatorkolatokban.
 – Mi lehetett ez? – kérdezte a segéddetektív ijedten.
 Pár másodpercig tartott az egész.
 – Fogalmam sincs – felelte Kacifánt majd hōgy nem gorombán.
 Föltápáskodtak, és leporolták a kabátjukat.
 – Szétválunk – mondta Kacifánt.
 – Enyém az északi, tiéd a déli oldal – mutatott
 Előbb balra, majd jobbra.

– Találtál valamit? – kérdezte aztán társát a főfelügyelő,
Mikor újra összetalálkoztak.
– Semmit – felelte Kalimpa. – És te?
– Semmit. De azt tudom, hogy innen hová megyünk.
– Hová? – kérdezte Kalimpa.
– Feltétlenül le kell záratnunk
Az utcatorkolatokat, hogy senki
Ne léphessen be a negyed helyére – mondta Kacifánt,
És öles léptekkel megindult arccal a napkorong felé,
Abonnan a szél is fúj.

*

Hamubáza városa alig tízpercnyi
Lobolásra esett az Izidor-negyedtől.
Hamubáza tulajdonképpen egyetlen főtérből állt,
Amit többemeletes, finoman tagolt
Homlokzatú házak vettek körül
(Akadtak közöttük három- és négyemeletesek is).
A házsor hátulja barátságtalan
Látványt nyújtott az ideérkezőknek;
A csupasz téglafalakon
Nyoma se volt a térre néző homlokzatok
Fagyalatszínű eleganciájának.
Hamubázának volt két utcája is,
Ha pusztán az elnevezéseket nézzük,
A főtérből viszont nem volt neve,
Az maga volt a város. Az utca,
Amin Kacifánt és Kalimpa
A városba lépett, az Északi utca nevet viselte,
És összesen két házból állt, illetve
Még annyiból se, hiszen a második ház kapuja
És ablakainak java része már a térre nyílt.
– Mennyi az idő, Kalimpa? – kérdezte Kacifánt.
Ő maga nem hordott órát.
Kalimpa előhalászta mellényzsebéből a zsebóráját,
És föl kattintotta a fedelét.
– Két perc múlva kilenc – válaszolta.
– Biztos, hogy pontos ma az az órád?
– Persze. – Akkor késik
A toronyóra – morogta a főfelügyelő
A cirádás számlap felé bökve,
Amelyen nyolc óra ötvenhatot
Jeleztek a mutatók. – De annyi baj legyen,
Ráérünk.

Leültek

Egy hárs alá a padra.

A nagy tér fölött itt is, ott is

Színes füzérek lógtak,

Mintha karneválra készülne a város.

Kalimpának föl is tűnt a dolog;

– Valami ünnep lesz itt, Kacifánt? – kérdezte.

– Nem tudom – felelte a főfelügyelő, és följegyzett valamit

A noteszébe. – Ezek a füzérek máskor is itt lógtak?

– Fogalmam sincsen – válaszolta Kacifánt föl se tekintve.

– Rég jártam már Hamuházán – ismerte el Kalimpa.

Kacifánt csak hümmögött.

Nem volt sok járókelő a téren;

Nem sokan lakták a várost.

Hirtelen egy elegáns kecskebak

Lépett oda a nyomozókhoz.

– Jó napot, Kacifánt úr! – üdvözölte negédesen

A főfelügyelőt, majd odabiccintett Kalimpának is.

– Mi járatban vannak? Jöjjenek föl hozzám egy teára.

– Nem tehetjük, polgármester úr – felelte

Kacifánt, és fölállt, hogy kezet fogjanak.

Kalimpa is így tett.

– Nyomoznak?

– Nyomozunk.

– Ugyan miféle ügyben?

– Arról sajnos nem beszélhetek.

– De itt, a mi kis városunkban?

– Nyugodjon meg, polgármester úr.

Egyelőre magunk se tudjuk, mit keresünk.

A kecskeszakállas úr kérdőn nézett Kacifántra.

Közben a toronyóra nagymutatója a tizenkettesre ugrott.

– Bocsásson meg egy pillanatra – mondta a főfelügyelő,

És az óratoronyra meredt.

Kilenc kondulás hallatszott egymás után.

Mindegyik kondulás egy-egy összhangzat:

Tiszta hármashangzat, és hozzá

Még egy hang; mindig más.

– Mehetünk teázni, polgármester úr,

Ha továbbra is áll a meghívás – mondta a harangszó

Végeztével nyugodtan Kacifánt főfelügyelő.

Beléptek az óratorony alatti kapun.

Nyikorgó falépcső vezetett föl a polgármester

Első emeleti irodájába;

Kopott linóleum takarta a lépcsőt.

Miután a város első embere

Hellyel kínálta Kacifántot
És Kalimpát a kanapén,
Termoszból teát
Töltött nekik, aztán magának is.
Egy fotelben foglalt helyet
A detektívekkel szemben.
– Polgármester úr,
Áruljon el valamit – szólt Kacifánt,
Miután belekortyolt a forró teába.
– Kérdezzen, Kacifánt úr, szívesen segítek, ha tudok.
– Miért bújják a városát Hamuházának?
– Erre többféle lehetséges magyarázat
Létezik – felelte a polgármester hamiskás mosollyal.
– Ami persze azt is jelenti, hogy nem tudhatjuk
Biztosan a név eredetét. Mondhatni,
Sejtelmünk sincsen róla. Bár az épületek
Jelenlegi alakjukban alig öregebbek
Kétszáz-kétszázötven évesnél,
Nagyon régi város a mi kis városunk.
Miután megitták a teát, a detektívek távoztak.
Az iroda kilincse fából készült,
És érdes volt,
Épp csak meg lett gyalulva.
Mintha egy hajón lennénk, ahol ilyen apró részletekkel
Már nem értek rá bíbelődni az ácsok,
Mert sietősen ki kellett futnia a kikötőből;
Ez jutott eszébe Kacifántnak.

*

Még mielőtt hazaindultak, a főfelügyelő
Betért a hamuházi postára.
Telefonon utasítást adott
A járőröknek, hogy egy órán belül
Gyűjtsenek össze minden olyan személyt
Az Izidor-negyedből, aki a mosómedve-
Asszonyához hasonlóan nem tűnt el.

*

Hazafelé Kacifánt hallgatásba burkolózott.
Hamuháza határában
Megint átkeltek
A sáros vizű patak fölött,
Mint idefele; lassú vize állni látszott

*A ritkás nádszálak között.
Átmentek a deszkapallón, ami csak annyiban
Emlékeztetett hídra, amennyire Hamuháza
Városra. Aztán a patak partján kítaposott
Gyalogúton haladtak egy darabig.
A távolabbi erdős dombokat
Magashegységgé bővölték
A rajtuk megülő alacsony fellegek.
A felbők teteje lassan, egészen lassan
Mozgott, mintha még alakulóban lenne a táj.*

*

*A járőrök a mosómedve-asszonyoságon
Kívül kilenc izidori lakost
Leltek föl városszerte.
Mindannyian nagyon
Meg voltak rettenve,
Ám szinte semmi
Konkrétummal
Nem szolgálhattak
A nyomozók számára.
Elmondták, miért távoztak kora reggel otthonról,
Beszéltek a ködről, és persze arról,
Hogy kik tűntek el a családtagjaik
És az ismerőseik közül.
A főfelügyelő a negyed térképét és utca-
Meg névjegyzékét maga elé terítve
Szorgalmasan jegyzetelt.
Utolsóként egy középkorú hódót hallgattak ki a detektívek.
Úgy festett, mintha a fickó legalább másfél hete
Nem aludt volna rendesen.
Kalimpa leültette a főfelügyelővel szemben.
– Kér esetleg egy kávét, uram? – kérdezte Kacifánt,
Miközben jelentőségteljesen nézett
A társára, aki már ment is a kávéért.
– K-köszönöm szépen, e-elfogadom,
F-főfelügyelő úr – válaszolta remegő hangon
A kék overallba öltözött tanú.
– Fürdő utca tizenöt, azt mondta, ez a lakcíme, ugye?
– Í-így van – hangzott a felelet.
– Egyedül él?
– I-igen.
– Foglalkozása?
– A-asztalosként d-dolgozom a bútorgyárban.*

– Mondja el nekünk, kérem, mikor ment el ma reggel
 Otthonról. És hogy tapasztalt-e bármi gyanúsat
 Akár még az Izidor-negyedben, akár a negyeden kívül.
 Kalimpa letette a kávé az asztalra.
 – Kér esetleg cukrot vagy tejet? – kérdezte.
 – C-cukrot, ha sz-szabad – suttogta a hód ijedt tekintettel.
 Miután megkapta, megkavarta a kávé,
 És ivott belőle egy kortyot.
 Abogy visszatette a csészét,
 Kilötyönt egy kevés belőle a kistányérra.
 – Hallgatjuk – mondta Kacifánt meleg hangon.
 – Mi-mire kíváncsiak?
 – Tapasztalt-e bármi
 Rendkívülit ma
 Reggel? – kérdezte türelmesen Kacifánt.
 A hód fölnézett.
 – T-tudja, f-főfelügyelő úr –
 Kezdett bele hebegve –,
 A k-kitartó fi-figyelem k-korszakának
 K-kellene itt be-be-bekövetkeznie,
 Hogy m-mindazt f-felfoghassuk,
 Ami m-ma reggel történt.
 – Miről beszél? – kérdezte váratlan
 Keménységgel Kacifánt.
 – Amikor r-reggel m-munkába menet
 Le-leléptem a F-fehér utcán
 A járdáról az ú-úttestre...
 – Az Izidor-negyed szélén – vágott közbe Kacifánt.
 A Fehér utca a város leghosszabb utcája volt.
 – M-mintha m-megragadta volna
 V-valami a l-l-lábamat – fejezte be nagy nebezen
 A tanú a mondatot.
 – E-elestem. M-megütöttem a h-halántékomat – mutatta.
 És m-mintha h-hangokat h-hallottam v-volna a k-k-ködből.
 – Miféle hangokat hallott? – kérdezte Kacifánt.
 – Z-z-zenét – mondta a hód bizonytalanul.
 – Milyen zenét?
 – H-h-harangokat.
 A főfelügyelő bölintott,
 Ami akár meghajlásnak is beillett volna.
 Aztán vagy fél percig körmölt
 Az előtte lévő papírra.
 – Köszönjük szépen, rendkívül értékes
 Információkhoz juttatott bennünket – hadarta Kacifánt a hódnak.
 – Kísérd ki az urat, Kalimpa.

Miután visszajött, Kalimpa oda ült le, ahová az előbb a tanú.
– Emlékszel arra, hogy amikor reggel megvillant fölöttünk az ég,
Hallottunk valamit? – kérdezte Kacifánt.
– Harangokat? – nézett Kalimpa sandán a társára,
És mert nem bírt egy helyben megülni,
Fölállt, az ablakhoz ment.
– Nem tudom, észrevetted-e,
De a nézelődők meg se mozdultak
Az utcatorkolatokban – mondta Kacifánt.
Ebben a pillanatban riadalom
Támadt az utcán.
– A hód! – kiáltott föl Kalimpa.
Innen, a bal épületszárny második emeletéről
Csak annyi látszott, hogy a járdán fekszik
A kék overallos alak. Hárman görnyedtek fölé,
És most sietett ki a kapitányság
Épületéből egy egyenruhás.
– Éhes vagyok, gyeriünk
Ebédelni – mondta Kacifánt, és fölállt.

*

Vidáman ébredt kora reggel Kacifánt.
Nem tudta volna megmondani,
Vidámságának mi az oka,
És ez még inkább fölszabadultta
És könnyűvé tette őt.
Egy vers jutott eszébe,
Amit még iskoláskorában olvasott
(Egy játszótéri padon otfelejtett könyvben),
És semmit se értett belőle,
Mégis: megmagyarázhatatlanul tetszett neki.
Egy vers, ami csak azért tűnt versnek,
Mert a sorai nem értek ki a lap széléig;
Amúgy inkább emlékeztetett
Egy villámsújtotta vadkörtefa
Cikkcakkos-feketésre hasadt törzsére,
Vagy vaddisznótól földúlt virágoskertre.
Kacifánt megmosdott, felöltözködött,
És a kapitányságra indult.
Hamuháza, Hamuháza,
Egyre csak ez járt a fejében.
Tegnap ebéd után
Töviről hegyire
Elmagyarázta Kalimpának,

Miért mentek át Hamuházára:
 A barangok miatt.
 Az Izidor-negyed hűlt helyén
 Kacifánt a hamubázi barangok csendülését vélte hallani
 Azzal a színes villanással tetézve.
 (A főfelügyelőnek remek hallása volt,
 Ifjúkorában zongorázott is.)
 A délután maradék részét
 Egy lopási ügy földerítésével töltötték;
 Egy nyúl emelt el három rekesz sárgarépát
 Egy bolt előtt várakozó teherautóról.
 A szokásos reggeli nyüzsgés fogadta a főfelügyelőt
 A kapitányságra belépve. Kalimpa is ott volt már.
 Rettentő idegesen lépett be Kacifánthoz
 Két csésze kávéval kezében.
 – Az összes izidori eltűnt – kezdte.
 – Hogyhogy az összes? – kérdezte Kacifánt.
 – A mosómedve-asszonyosság, és mások is,
 Valószínűleg az összes többi
 Izidori is, mind, mind,
 Akiket tegnap kiballgattunk.
 – És a hód? – kérdezte rekedten Kacifánt,
 Miután fölhörpintette a langyos kávé.
 – Róla még semmit sem tudunk.
 – Nézzenek utána a fiúk a címen,
 Amit tegnap tartózkodási helyként
 Megadott – rendelkezett a főfelügyelő.
 – Persze, persze – bólogatott Kalimpa.
 – Most pedig gyerünk Hamuházára – mondta Kacifánt.
 Kalimpa is kiitta a kávé.
 A körtefába villám csap, vaddisznó dülja föl a kertet:
 A nyomozók útközben megbeszélték a taktikát.
 Fölmennek a polgármester irodájába.
 – Kiballgatjuk, ezúttal
 Rámenősebben – közölte
 Fülüg érő szájjal Kacifánt.
 – Rámenősebben?
 Hogyhogy rámenősebben? – kérdezte ijedten Kalimpa.
 – De először is fölmászunk a barangtoronyba,
 Te meg én, a barangokhoz.
 Tűzött a nap, fújta a szél,
 Báránnyfelhők legelészték
 A horizont zöldellő erdeit.
 A nyomozók két perccel nyolc után
 Léptek be Hamuházára.

*A patak pallóján lépdelve hallották
 A harangok kondulását.
 A nagy téren egyetlen lélek se volt,
 És a füzérek is eltűntek a fákról.
 Ibolyás fény reszketett a leveleken,
 Mintha ebben a pillanatban legyintené meg őket
 Az őszi hervadás; vagy a következőben.
 – Rosszat sejtek, komolyan mondom,
 Kacifánt – suttogta riadtan Kalimpa,
 De Kacifánt vidámsága letörhetetlennek tűnt.
 Egyenesen a városházához mentek.
 Be az ajtón, föl a kopott linóleummal burkolt
 Nyirkorgó, öreg falépcsőn.
 És Kacifánt nem állt meg a polgármester szobájánál.
 Följebb hágtak. A második szinten csak két keskeny ablak volt
 (Ezek a térről is látszottak), és egy ajtó.
 A főfelügyelő benyitott. Nem volt bezárva.
 Benn egy meredek falépcsőt találtak,
 A tetaján csapóajtóval. Kalimpa fölsóhajtott:
 – Mire számítasz, mi vár ott bennünket, Kacifánt?
 – Harangok, mi más – felelte Kacifánt,
 Aztán fölment a lépcsőn, és fölnyomta az ajtót.
 Kalimpa követte.
 Harangokat nem láttak sehol.
 Határtalan térbe toppantak be, nem volt magassága, se széle;
 Olyannak tűnt, akár a síkság fölött ragyogó éjszakai égbolt,
 Am csillagainak fénye mintha szétmosódott volna –
 Tompán, egymásba érve világítottak a magasban.
 Egy vaddisznó állt meg a nyomozókkal szemben.
 Két lábon állt, és zöld ruhát viselt,
 Kacifánt látásból ismerte,
 Ő volt a postás Hamuházán.
 Intett a detektíveknek, kövessék.
 Kalimpa riadtan lesett Kacifántra;
 A főfelügyelő elmosolyodott,
 Majd megveregette a kollegája vállát.
 Mintha porrá tört tojásbéjon
 Vagy szemcsés hamuban jártak volna.
 Alakok látszottak a távolban,
 Akik félkörben állnak.
 Ahogy odaértek a detektívek a postást követve,
 Egy láthatatlan kéz följebb csavarta a csillagok fényét.
 Majdhogynem kora hajnali világosság támadt.
 – Üdvözlöm, főfelügyelő úr – köszöntötte Kacifántot
 Egy kecske. Alig ismerték meg a nyomozók;*

*A polgármester volt az, de mintha
 Fiatalodott volna harminc évet.
 – Jó napot, polgármester úr – mondta Kacifánt,
 És Kalimpa is köszönt, de szavába vágott
 A kecskebak:
 – Már vártuk önöket!
 Kacifánt fölnevetett.
 – Itt vannak mind – mutatott a polgármester
 Az alakokra, akik a félkörből kört formáltak,
 Amelynek hárman maradtak a közepén:
 Egy kecske és a két kutya. Kacifánt
 Végignézett a körülük állók
 Sorfalán: számos ismerős
 A saját városából,
 Az Izidor-negyedből –
 Ott volt közöttük a hód,
 A mosómedve-asszonyosság is;
 Minden izidori, majdnem kétszázan.
 – És a házak hova lettek? – kérdezte Kacifánt.
 – Oda, ahová a maszkok is
 Kerülnek mindjárt – felelte
 A polgármester. – A karneválnak vége.
 – Várjon – intett a főfelügyelő. – Áruljon el valamit.
 – Kérdezzen bátran – szölt a kecske.
 – Miért pont ők? Miért az izidoriak?
 Miért pont őket rabolta el?
 – Nem én raboltam őket el. Vagyok,
 Aki vagyok, de nem testesítem meg a Gonoszt,
 Amit jelképezek – hangzott a szívélyes válasz,
 Mire Kacifánt kissé kényszeredetten kacagott föl.
 – Semmire nem megy velem – mekegte
 A kecskebak. – Magának is le
 Kell vetnie a maszkját.
 – Azért megpróbálhatok ellenkezni, nem?
 – Próbáljon meg ellenkezni. –
 Kalimpa ijedten figyelte a jelenetet.
 Lassan, reszkető kézzel nyúlt az arcához Kacifánt,
 Látszott, hogy küzd a rákényszerített akarat ellen.
 Míg végül egy hirtelen mozdulattal
 Letépte magáról a vizslaábrázatot.
 Ötvenéves férfiember arca tűnt elő.
 Erre Kalimpa is levette a maga maszkját;
 Negyven körüli, szomorkás női arc.
 Kopasz, sovány vénemberfej
 Tűnt elő a fiatalos kecskemaszk alól.*

*És köröttük is mind-mind földre hulltak
Az állatálcok: róka, bód, nyúl, farkas,
Vaddisznó, macska, mosómedve és majom:
Férfiak, nők álltak ott, gyerekek és öregek.
– És most mi lesz? – kérdezte a képét tapogatva Kacifánt.
– Mindenki szabadon távozhat – válaszolta
A kopasz vénember. Kacifánt bölintott,
És megfogta Kalimpa kezét.
A csapóajtót könnyen megtalálták.
Lementek a lépcsőn, majd távoztak az ajtón,
Amin bejöttek.*

A lépcsőház eltűnt.

*Egy omló vakolatú szobába értek,
Aminek két tágas, koszos ablaka volt,
És széles, kétszárnyú ajtaja.
Kacifánt lenyomta a kilincset;
Úgy tűnt, ma minden ajtó nyitva van.
Koszos sikátor húzódtott odakint,
Házai lakatlannak tűntek,
De az utca végén ott kélelt a tenger;
Vagy talán az óceán.
Kézen fogva,
Szorosan egymás mellett lépdeltek,
És közben meglepte mindkettőjüket,
Mert hogy szerették egymást,
Valami hasonló tisztaság,
Mint gyerekszem az álom.*

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzósótár

ANYAGIAS

*valami ostoba szivárvány ívei alatt száználmas ahogy apró morálban őrlődve egész
életünkben csak számolgatunk nehogy átlépjük a becsület küszöbét mikor nagyobb
szelet zsíros kenyérral próbálkozunk sodoma kertjei mögött mivel rögtön merengni
kezdünk a tisztos ösökön akiknek távoli tekintetében is ott a megütközött gesztus ha
az örökül hagyott türelmes élet netán a rend üteméből az ácsingózás öblös tereibe
vált hol bármikor rád zuhanhat az anyagias világ csábos képzete amelyben rela-
tívá is válik az egyszeri élet jogos kényszere tobzódjon bár körös körül szennyben
a világ s hiába keresnéd visszafelé szépelegve a harmóniát jeles költőnk is imígyen*